18/05/2023

Σουηδίας Κλεόπας: Το βάδισμα και προβάδισμα ενός μπόμπιρα

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

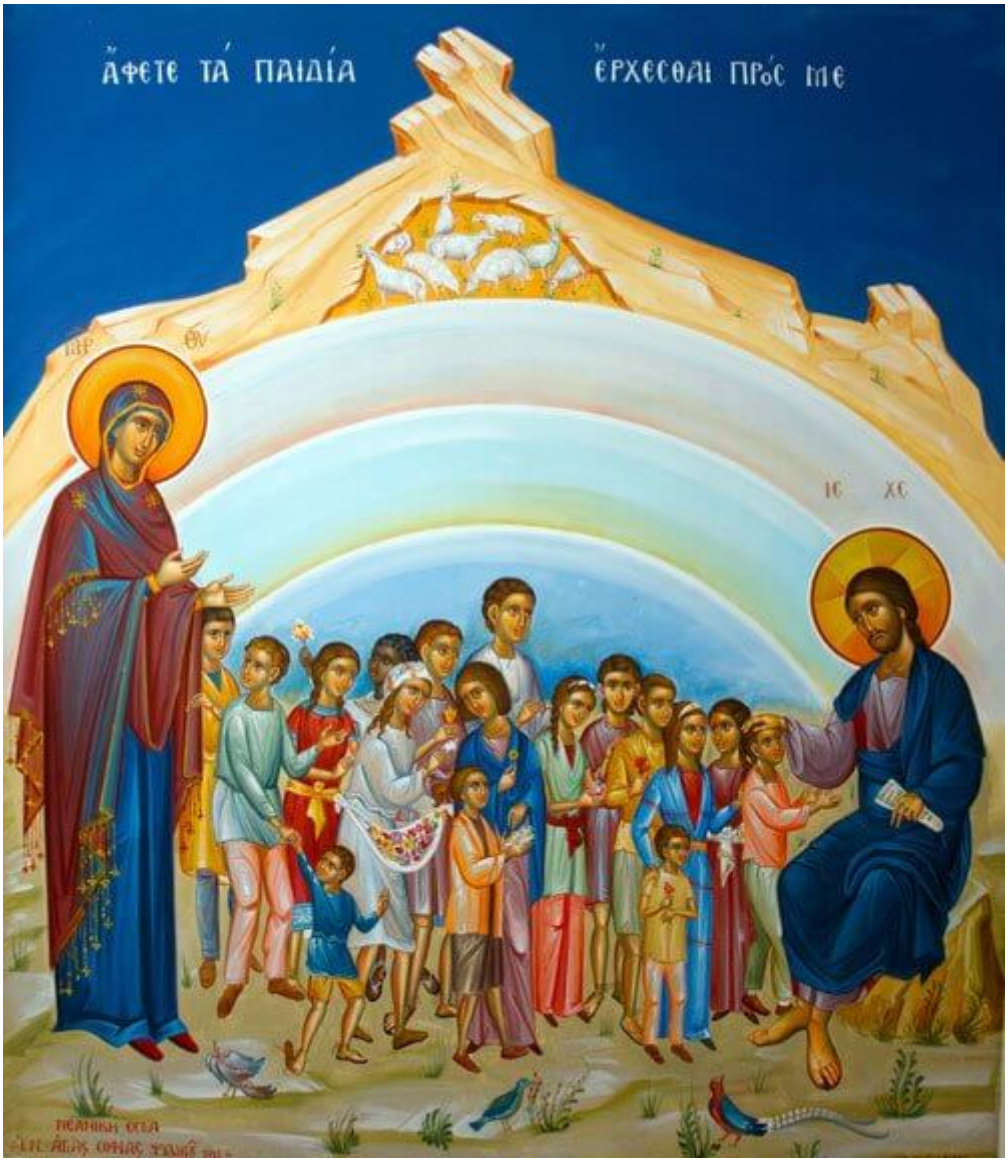

Του Μητροπολίτη Σουηδίας κ. Κλεόπα

Διάβασα προ ημερών, στα εκκλησιαστικά ειδησεογραφικά, ότι, πλησίον του κλεινού άστεως, πραγματοποιήθηκε μια εκδήλωση, αφιερωμένη σε μικρά παιδιά, κυρίως προσχολικής ηλικίας.

Κι ερχόμαστε τώρα στη φωτογραφία της ημέρας. Ένας μπόμπιρας, καμαρωτός-καμαρωτός, παρέλαβε από το Μητροπολίτη ένα μετάλλιο, το οποίο κοσμούσε, εκείνο το απόγευμα, το στήθος του, καθώς το περιεργαζόταν, με περηφάνια κι

ικανοποίηση.

Μετά την απονομή, ο μπόμπιρας διέσχισε όλη την πλατεία, μ᾽ ένα βάδισμα, που θύμιζε συμμετοχή σε παρέλαση. Ήταν ο τρόπος, που έδειχνε τη χαρά του, για το πολύτιμο απόκτημα.
Ήταν προφανώς η πρώτη βράβευση για τη συμμετοχή του στη ζωή της τοπικής Εκκλησίας και στο σχολείο της.

Θα το αποκαλούσα "βάδισμα-προβάδισμα", γιατί το βάδισμά του είχε κάτι το ξεχωριστό, που με λόγια δεν περιγράφεται. Φαινόταν πολύ χαρούμενος κι ικανοποιημένος, προφανώς αυτή να ᾽ταν η πρώτη δημόσια καταξίωσή του. Κι αυτή, μέσα στην Εκκλησία του Χριστού, στο πνευματικό του περιβάλλον, που μορφώνεται κι ανδρώνεται κατά Χριστόν.

Ένα περιβάλλον που θα του δώσει μεγαλώνοντας το προβάδισμα, να υπηρετήσει σ᾽ αυτό, ως κληρικός ή ως εθελοντής σε εργασίες στο ναό, ως μέλος του εκκλησιαστικού συμβουλίου ή ως μέλος του Φιλοπτώχου, ως κατηχητής ή ως ομαδάρχης, ως σύμβουλος κι ευεργέτης.

Η φωτογραφία αυτή μ᾽ έκανε να θυμηθώ τα νεανικά μου χρόνια στην ενορία μου, την Αγία Παρασκευή Νέας Σμύρνης Αθηνών. Τότε, που σ᾽ αυτή τρεις αφοσιωμένοι λευΐτες -όλοι τους πλέον λειτουργοί στο Επουράνιο Θυσιαστήριο- μου δίδαξαν, ν᾽ αγαπώ την Εκκλησία, ήδη από την προσχολική μου ηλικία. Ήμουν τότε 4 ετών.

Οι μακαριστοί Πατέρες Ευάγγελος Σκορδάς, Ζώης Μπίσαλας και Σπυρίδων Αντωνόπουλος, μαζί με το τότε εκκλησιαστικό συμβούλιο του ναού, μου ζήτησαν, ν᾽ αναλάβω τη διεύθυνση του ενοριακού Νεανικού Κέντρου, στα 18 μου χρόνια.

Στην πρώτη συνάντηση νεολαίας, εμφανίστηκαν λίγα μόνο παιδιά. Ο π. Ευάγγελος, για να με καθησυχάσει, μου υπενθύμισε τα λόγια του Χριστού: "Μή φοβοῦ τό μικρόν ποίμνιον".
Είχε δίκιο. Σε λίγους μήνες, με την αγάπη και τη συμπαράσταση σύσσωμης της ενορίας, αποκτήσαμε τρία νέα τμήματα, εκτός από τα κατηχητικά σχολεία, με εκατοντάδες νέους. Μουσικό, χορευτικό και θεατρικό τμήμα, με περιοδείες σ᾽ όλη την Ελλάδα και την Ευρώπη.

Θα με ρωτήσετε: – Γιατί η αναφορά αυτή στα παιδικά σου χρόνια;

Και σας απαντώ. Γιατί πλησιάζει η λήξη των Κατηχητικών Σχολείων και των χριστιανικών νεανικών ομάδων κι η κάθε ενορία θα κληθεί, να κάνει το δικό της απολογισμό στο ποιμαντικό της έργο, αν δηλαδή υπήρξε ουσιαστική συμμετοχή των νέων στα ενοριακά δρώμενα.

Αν η ενορία συνοδοιπορεί με τους νέους και κατανοεί τις σύγχρονες στάσεις και αντιλήψεις τους, αν συνδιαλέγεται μαζί τους, γιατί όχι και μ᾽ αυτούς που αυτοχαρακτηρίζονται ως θρησκευτικά αδιάφοροι, άθεοι ή αγνωστικιστές, η θρησκευτικότητα των οποίων είναι μόνο "κληρονομική" από τους γονείς τους, κάτι σαν ένα "τυπικό εξωτερικό περίβλημα", άσχετο κι αδιάφορο προς αυτούς, που λειτουργεί περισσότερο ως λήθη, παρά ως μνήμη ζώσα και βίωμα.

Η ενορία δε θα πρέπει να γίνει μια άλλη "εξαρτημένη κοινωνία", με εξαρτημένους νέους, μια "επανάσταση" που δε βρήκε αποδέκτες, μια εσωτερική μεταμόρφωση που δεν επετεύχθη.
Ίσως, γιατί εμείς που τα διδάσκουμε, δεν ενεργούμε με τρόπο καθηλωτικό κι ενθουσιώδη.

Ίσως, γιατί οι νέοι αντιλαμβάνονται ότι αυτά που λέμε δεν τα εκφράζουμε ως βιώματα πίστης και δρούμε αντίθετα προς την υπόδειξη του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου: "Πράξις γάρ θεωρίας ἐπίβασις", δηλαδή η πράξη να είναι το επιστέγασμα της θεωρίας, να βιώσουμε την εκκλησιαστική ζωή στην πράξη, ενεργώντας στη ζωή μας τα όσα διδάσκει η Γραφή κι η Παράδοση, πριν τολμήσουμε να τα μεταδώσουμε στους άλλους.

Ας αναλογιστούμε, με αίσθημα ευθύνης, τα ποσοστά επάρκειας κι ανεπάρκειας της ενοριακής μας διακονίας κι ας μη στερούμε απ᾽ τα παιδιά μας την πνευματική ζωή, αυτή που πιθανόν τους στερήσαμε, συμπεριφερόμενοι ως ένας απευκταίος συντηρητικός θεσμός, παρωχημένων αντιλήψεων, ταμπουρωμένοι πίσω από το πανό μιας δήθεν παράδοσης, κομμένης και ραμμένης στα μέτρα μας, θνήσκουσα στην πραγματικότητα, επειδή δεν ανανεώνεται.

Να είμαστε βέβαιοι, ότι απ᾽ την ενορία μας θα περάσει κι "ο άσωτος της παραβολής", αναζητώντας νόημα ζωής και γεύση παραδείσου. Είμαστε έτοιμοι να του πούμε, "έλα όπως είσαι" και να τον "απογειώσουμε" στην αγιότητα; Αυτά.